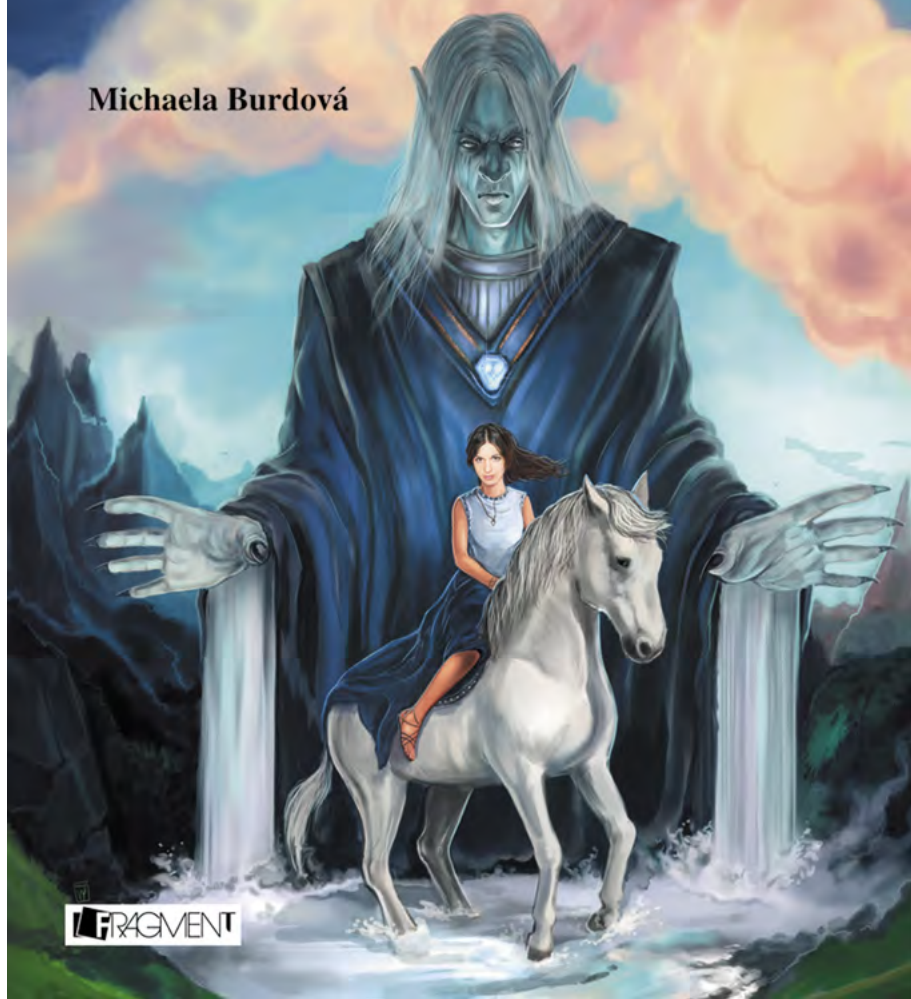

Křišťály moci

Zrada temného elfa

Michaela Burdová

Křišťály moci

Zrada temného elfa

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Hněv Pána ohně
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Probuzení Astarotha
Henry H. Neff – TAJEMSTVÍ GOBELÍNU – Na pokraji zkázy
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Roderick Gordon, Brian Williams – Hlouběji do PODZEMÍ

Michaela Burdová
Křišťály moci – Zrada temného elfa – e-kniha
Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Křišťály moci

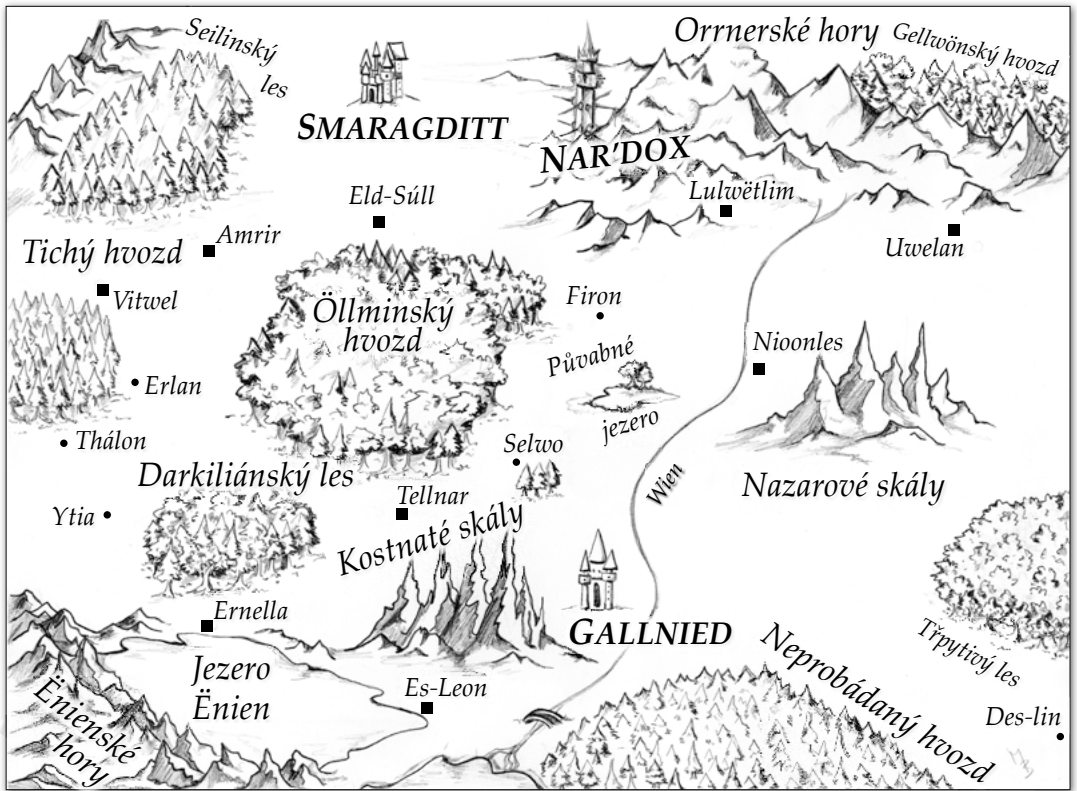
Zrada temného elfa

Michaela Burdová

*Knihu věnuji svým milovaným rodičům, babičce a bratrovi,
a svým drahým kamarádkám.*

OBSAH

Prolog.....	9
Isgraël	11
Vězněm Nar'doxu	17
Návštěvníci	29
Krvavé Probuzení jara	37
Tajemný ochránce	49
Psanci.....	61
Trest.....	76
Ytia	87
Utajená moc.....	104
Volba.....	119
Těžký den	139
Ohlédnutí do minulosti.....	145
Maska	157
Oběť.....	173
Válka?	184
Lulwëtlim	198
Sestra z proroctví	211
Překážky.....	221
Zachránce či věznitel?	235
Poslové	247
Na prahu smrti.....	253
Vůně neposkvrněnosti.....	261
Awrixel	272
Šepot lesa.....	284

Svět leží v černotě...

*Když šepot líbezný v mysli zapěje,
pak síla ukrytá v nitru se usměje,
její jemný dotyk pocítíš, ona tě polaská,
ten dotyk něžný, jako křídla andělská.
Síla přírody tajemná jak noc,
slyš, taková jest nymfí moc.*

Svět usíná v samotě...

*Ten šepot život prvnímu dal,
aby ten okřídlený k nebi se vzpjal,
a lví orel vzhůru se vznes,
on letěl přímo do nebes.
Ti s ohněm v hrdle ze západu přišli,
přes pýchu však záhubu našli.
Pak poslední z Prvních zemi opustili,
odvážného za lásku v labyrintu uvěznil.*

*Tvorové Prvenství Životem stali se
Neposkvrnění Mocí zrodili se.*

A sny ztrácejí se v temnotě...

*Tak Křišťály moci v úkrytech dřímají,
poznámenanou proroctvím dychtivě čekají,
stanou se záchranou, jsou osudem,
a zplození zla pohlcení budou peklem.*

*Pak naděje probouzí se v prázdnotě.
A stíny odplouvají v němotě.*

PROLOG

*Zrada v srdci zrodila se
ten Smělý vlastní krvi postavil se
tam v sídle božském moci nadechl se
a Temným vládcem stal se.*

Před dvěma sty lety se nejmocnější bytosti světa rozhodly stvořit sedm Křišťálů moci. Staly se odrazem jejich moci a duše. Sedm bratrů – Neposkvrněných, stvořených z moci jedné z božských nymf, sestoupilo z nebes na zemi. Podle nymfy získala země, již stvořila a kterou měli Neposkvrnění chránit, své jméno – Mianthilie.

Isgraël, nejmocnější po Äarmaelovi, však zatoužil po daleko větší moci. Nač chránit nádhernou zemi lidí a elfů, když by jí mohl vládnout? Bratři tušili jeho zradu, ale z lásky a dobra, které chovali v srdci, se mu nedokázali postavit. Proto Äarmael přišel s návrhem.

Každý ze šesti bratrů stvořil svůj Křišťál moci. Äarmael-Mocný vlastnil Křišťál lásky a něhy. Lhäniel-Laskavý stvořil Křišťál nevinnosti a čistoty. Diaxiël-Chrabrý měl Křišťál odvahy a statečnosti. Sälwieli-Velkorysému náležel Křišťál obětavosti, Tiantiel-Vzporný stvořil Křišťál divokosti a síly. A Iwriell-Upřímný vlastnil Křišťál cti.

Isgraël se ale o jejich tajemství dozvěděl, ačkoli se je před ním snažili skrýt, a zatoužil vlastnit všechny Křišťály. Sám si stvořil svůj vlastní, do něhož uložil svou černou duši a drtivou moc. Tak Isgraël-Smělý stvořil svůj Křišťál krutosti a vychytralosti.

Jedné noci svůj krutý plán uskutečnil. Ve spánku zabil svého bratra Tiantiela a zmocnil se jeho Křišťálu divokosti a síly. Tím se stal nebez-

pečně mocným – mocnějším než zbývající bratři. Když se o jeho zradě dozvěděli, dostali strach a rozhodli se před Isgraělem své Křišťály moci ukrýt. Darovali Křišťálům část své vůle, aby se samy rozhodly, kde v Mianthilii si naleznou úkryt.

Neposkvrnění však věděli, že pouze tím Isgraělovi ve zlu nezabrání. Už tak se stal držitelem dvou Křišťálů. Nikdo nyní nebyl mocnější. Proto Lhäniel vykl prorocství, které protkal svou silou a vůlí. V prorocství bratři svorně zvolili toho, jenž jako jediný bude mít schopnost zbylé Křišťály najít a spojit jejich moc, a tou následně Isgraěla zničit.

Isgraělovi se nakonec povedlo své bratry jednoho po druhém zavraždit, až na jednoho.

Äarmaelovi se podařilo před jeho zvráceností uniknout. Vyhledal pomoc u vládců Bílých elfů a poté se díky zbytku své moci ukryl tak, aby ho nikdo, především Isgraěl, nenašel. Pouze elfský král Wiallon a královna L'Qenlia věděli, kde se jeho skrýš nachází.

Poté, co Isgraěl zavraždil své bratry, ustanovil se vládcem celé Mianthilie. Sídlo Neposkvrněných Yllbel přejmenoval na Nar'dox, což v jazyce elfů znamená Věž zkázy, a sám se nazval Temným elfem. Ze svého zla zplodil strašlivé netvory ibraxiry a ti se stali jeho armádou. Napadali města elfského království Ęnarsis i království lidí Sardon, aby Isgraěl všem dokázal svou nemilosrdnost a nezměrnou moc.

Z Bílých elfů stvořil vojsko elfů Temných tím, že jim začernil duši.

Takový panoval život v Mianthilii, světě magie a moci.

ISGRAËL

*V půdě síla prastará koluje,
život i smrt zároveň sleduje,
taková je země Mianthilie.*

Vanul chladný vítr. Tiše naříkal mezi temnými větvemi vysokých stromů a svým ledovým dechem vzdychal do tajuplné noci. Doprovázela jej hrozba. Ale jeho hlasu dnes nikdo nenaslouchal.

Sorgan zvedl hlavu a zaposlouchal se do varovného šepotu. Vnímal studené dotyky, jimiž ho vítr hladil po tváři. Věděl, v čem spočívá hrozba, před níž ho vítr varoval. To oni byli tou hrozbou.

Koruny stromů nad jeho hlavou lehounce tančily a jejich šumění narušovalo ticho noci. Tmavými větvemi prosvítala hvězdnatá obloha. Jen letmo Sorgan pohlédl k třpytivým tečkám. Zářily na černém nebi jako perly. Jako perly uvězněné na černé hladině nekonečného moře.

Vládl klid, a přece byl nepřírozený. Ticho bylo příliš napjaté. Hvozd mlčel, měl strach. Pouze mohutné smrky neodolaly, aby si nezatančily v jemném vánku. Sorgan je za to obdivoval. Rád poslouchal jejich šelest, nechával se unášet jejich tajemnými hlasy. Les byl zahalen kouzlem a krásou noci, ale on s družinou Temného pána ji rušili. Kopyta koní jemně klapala o tvrdou, ušlapanou zem. Zvířata potřásala hlavami, tiše frkala a mlaskala. Sorgan nevzrušeně pozoroval rychlé, maličké stíny, jež se míhaly mezi kmeny a vysokou trávou. Byli to lesní rarachové, kteří i přes svůj strach nedokázali odolat zvědavosti.

Vyjeli z temného lesa pod volné nebe. Šum stromů zanikl za jejich zády a vystřídalo ho nesmělé špitání vlnící se trávy. Koně kráčeli pomalu a klidně. Jeli po rozlehlé louce, v dáli přecházející v mírné kopce, které se ztrácely ve tmě.

Sorgan nasál do plic čerstvý, chladivý vzduch. Posílil ho a dodal mu odhodlání. Jeho elfí oči i v té černotě spatřily několik metrů před nimi malou, obyčejnou chatrč. Ale Sorgan věděl, že pro jeho pána obyčejná není.

Přitáhl otěže svého vraníka a srovnal krok s pánovým běloušem. Temný elf Isgraël, samozvaný vládce celé Mianthilie, nejmocnější ze sedmi Neposkvrněných, držitel Křišťálu krutosti a divokosti, seděl v sedle vzpřímeně se vznešeně zdviženou bradou. Na bezchybné tváři s jemnými rysy měl uvolněný výraz a v zářivých, azurově modrých očích mu pohrávala nedočkavost. Vlasy bílé jako sníh mu padaly na ramena a mramorová pleť odrážela chlad jeho srdce.

„Jsmo na místě, můj pane,“ promluvil Sorgan svým dunivým, drsným hlasem. I on byl velmi pohledný, ale sám byl přesvědčený, že kráse jeho temného a krutého vládce se nikdo nevyrovná. Leda jeho prvorozený syn.

Zatímco z Isgraëla přímo číselo elegance a vznešenost, Sorgan vypadal jako skutečný válečník. Byl vysoký a urostlý, jeho tělo bylo samý sval. Tvář měla tvrdé rysy: hranatou, výraznou bradu a lícni kosti, souměrné rty a dokonalý nos. Vypadal velmi mladě, ačkoli na tomto světě pobýval již přes sto devadesát let. Špičaté elfí uši zakrývaly krátké, stříbřitě bílé vlasy trčící do všech stran. Pleť měl jen o málo tmavší než jeho pán.

„Ano,“ přitakal Isgraël hladkým, líbezným hlasem. Oči upíral k chalupě, která nyní byla jen pár kroků před nimi. Byla postavená z tmavého dřeva místních smrků, mezi prkny zely škvíry a dveře vypadaly, že se každou chvíli rozpadnou. Střecha byla porostlá mechem a malým oknem prosvítalo mdlé světlo svíčky.

Sorgan zatáhl za otěže a vraník bez protestů zastavil. Nato elf zvedl paži a družina jeho válečníků mu stanula za zády. Koně pohazovali hlavami, otěže a udidla chrastila.

„Ach, pohleď, Sorgan, není to ubohé?“ promluvil Isgraël přehnaně lítostivě při pohledu na prostou chatrč. „Jak hluboko můj drahý bratr klesl.“

„Ano, pane,“ odvětil Sorgan a přešel domek lhostejným pohledem. „Hluboko.“

„Je na čase si s ním promluvit,“ pokýval Temný pán hlavou a jediným ladným skokem seskočil z koně. Odhrnul si bílý plášť a urovňal si křišťály zdobený opasek s mečem. Na rukou měl rukavice ze světlé kůže a na pravém ukazováku se mu blyštl prsten s velkým rudým kamenem.

„Přece jenom už je to velmi, velmi dlouho, kdy jsme spolu prohodili nějaká ta slova,“ dodal Isgraël se spokojeným úšklebkem a Sorgan mu úšklebek oplatil. Isgraëlovu krutou ironii a smysl pro zábavu nikdy příliš neobdivoval, ale vychytralost a lstivost ano.

Stejně jako jeho pán seskočil z koně, až se mu černý plášť rozvířil kolem vysokých bot. „Chcete jít dovnitř sám, pane?“

„Jen s tebou, Sorgane,“ odvětil Isgraël a Sorgan naznačil svým elfům, aby počkali venku, připraveni zasáhnout. Poté přistoupil k rozvrzaným dveřím a chystal se je vykopnout. Ale Isgraël ho zastavil stisknutím ramene.

„Počkej, můj milý Sorgane, nebudeme se přece chovat nezdrovile,“ zahlaholil. Sorgan se ušklíbl, ale přece jen zaklepal. Ozvaly se kroky. Vzápětí za pootevřenými dveřmi vykoukla propadlá, bledá tvář.

„Zdravím tě, Äarmaeli,“ pronesl Isgraël vřelým hlasem. „Nepozveš svého bratra dál?“

Dveře se otevřely dokořán. Hubený elf, jenž stál na jejich prahu, na Isgraëla upíral zelené oči, byl zcela zaskočený a vyvedený z míry. Ale ve vyzábělé tváři se mu nezračil strach. Nic z toho, co Sorgan pokaždé spatřil v obličejích všech, kteří Isgraëlovi nebo jemu samotnému pohlédli do očí.

„Tak jsi mě našel,“ zašeptal nakonec elf smířeným hlasem. Svěsil ramena a sklesle zavrtěl hlavou. „Však už je to mnoho let... Očekával jsem tě mnohem dřív.“

„Byl jsem příliš zaměstnán rozšiřováním své říše a hledáním Křišťálů moci,“ vysvětlil Isgraël s úsměvem. S úsměvem tak ledovým, až se Sorgan zachvěl. „Bílí elfové jsou příliš zatvrzelí. Raději obětují svůj život, než aby mi vyhověli a řekli mi to, co chci slyšet. Ale... ne všichni,“ ďábelsky se zazubil. „Doslechl jsem se o proctví, Äarmaeli. Vím, že ty jediný mi můžeš prozradit jeho celé znění.“

„To nikdy neudělám, Isgraëli, a ty to víš,“ odvětil vyhublý elf smutně a Sorgan po svém pánovi střelil pohledem. Isgraël přikývl. Válečník vrazil dovnitř, přičemž Äarmaela nemilosrdně srazil k zemi. Isgraël vznešeně vstoupil za ním a jediným pohybem své vůle a zvednutím ukazováku zabouchl dveře.

Sorgan přešel k malému krbu, kde dosud dohořívaly rudé uhlíky, a rozhlédl se po chatrči. Slabé světlo svíčky jí dodávalo útulný nádech. Tvořila ji pouze jediná místnost. Vedle krbu stála stará postel a naproti rozvrzaný stůl a židle. Na druhém konci místnosti se nacházela lavice a malá pícka. Všude se plížily stíny.

Äarmael se sesbíral ze země a dobelhal se k lavici. Ztěžka na ni usedl. Nebyl starý, ani mladý. Sorgan věděl, že stáří ho nikdy sužovat nebude, stejně jako jeho pána. Ale vypadal unavený, vyčerpaný. Sešlý trápením a žalem. Kdysi dlouhé zlaté vlasy byly nyní bledě plavé a pod zářivýma očima zely tmavé kruhy. Äarmael již neměl žádnou moc. Bez svého Křišťálu moci vůbec žádnou.

14

Isgraël se rozhlédl po místnosti a trochu se zamračil. „Je mi tě skoro až líto, Äarmaeli. Podívej se kolem. Jak jsi skončil? Jako obyčejné nic.“ Dlouhými kroky k němu přistoupil, s rukama za zády. „Co nakonec zbylo z prvního z Neposkvrněných? K čemu ti byla tvá věčná láska? Nezachránila tě. Přede mnou neutečeš.“

„Mýlíš se, Isgraëli,“ zašeptal Äarmael a v očích mu zazářila víra. „Láska mě možná nechránila před tvým zlem, ale nakonec to bude ona, kdo tě zničí.“

Veškeré uvolnění i hravost z Isgraëlovi tváře rázem vyprchaly. Zatnul zuby, pohled mu ztvrdl. Sehnul se k elfovi a nebezpečně zasyčel:

„Nikdo mě nemůže zničit. Jsem držitel dvou Křišťálů moci. Nikdo se mi nemůže rovnat.“

„Někdo by mohl,“ odvětil Äarmael s lehkým úsměvem.

„Řekni mi jeho jméno,“ poručil Isgraël. Äarmael však odmítavě zavrtěl hlavou.

„Neznám ho.“

„Lžeš!“ sykl Isgraël vztekle a prudce se narovnal. „Jestli mi to proctví nevyzradíš, vezmu si je sám.“

„Raději mě zabij,“ odvětil Äarmael odhodlaně a Isgraël se krutě usmál.

„To udělám,“ přisvědčil. „Ale nejdříve si vezmu to, pro co jsem si přišel.“ Přistoupil k němu blíž a Sorgan napjatě sledoval, co se bude dít. Dlaň měl položenou na rukojeti meče, připravený ho kdykoli použít, ačkoli věděl, že to nebude třeba.

Temný pán uchopil bratra za hlavu a zaryl mu své dlouhé nehty do spánků. Äarmael přivřel oči bolestí. Isgraël sklonil obličej těsně k jeho bledé tváři.

„Podívej se na mě,“ zahřměl hlasem děsivým jako ničivá bouře. V tu chvíli se celá chalupa otřásla. Sorgan znejistěl, ale neudělal nic. Pouze pevněji stiskl rukojeť meče. Okno se zachvělo a svíce i uhlíky v krbu vyhasly. Padla neúprosná tma.

Isgraëlovy oči bíle zažhnuly.

Äarmael byl nucen do těch očí pohlédnout. V tu chvíli v nich byl uvězněn. Sorgan sledoval, jak elf zbledl a celý se roztrásl. Temný vládce drtil jeho spánky v železném sevření a v místnosti se rozhostil chlad.

„Ukaž mi své vzpomínky,“ zašeptal Isgraël a Äarmael zalapal po dechu. Sorgan vše sledoval se vzrůstajícím napětím. Věděl, že Temný pán má ohromnou, nepopsatelnou moc. Vždycky ho mrazilo, když byl svědkem jejích účinků – jako právě nyní. Věděl, že Isgraël dokáže nahlédnout do číkoli mysli, aby si vzal to, co chce. Díky tomu také svého, téměř dvě stě let se ukrývajícího bratra našel.

Ani Bílí elfové nevěděli, kde se schovává. Isgraël tušil, že jediný, kdo o Äarmaelově skrýši ví, je elfská královna L'Qenlia a král Wiallon – a jejich dcera. Dcera, kterou před lety Isgraël unesl, aby z ní učinil svou manželku. Až mnohem později mu došlo, že by to mohla být právě ona, od koho by mohl vyzvědět Äarmaelův úkryt.

Neváhal na ni použít svou moc.

Nepočítal však s tím, že princezna pod její drtivou vlnou zemře. A už vůbec neplánoval, že toho bude svědkem jejich syn.

Teď se Temný pán prudce narovnal, odhodil si pramen vlasů z čela a zhluboka se nadechl. Äarmael zůstal ochable sedět na lavici, opřený